

VARIJACIJE O ŽIVOTU

Ja moram odigrati svoju ulogu. To govore, to od mene zahtijevaju. Tako, napokon, i ja shvaćam život. Ali, zašto su nam podijeljene uloge? Zašto su baš mene izabrali, da budem protagonist, statist... GLUMAC? I od nas se zahtijeva da se strogo držimo unučenog teksta, da govorimo riječi koje se njima sviđaju, da mislimo njihovom glavom. Oni kažu da je to zbog poruke koju imaju poručiti gledaocima. Svejedno je, tko su to oni, a tko mi.

Treba odigrati svoju ulogu, a ja sam to shvatio, da treba svoju ulogu ŽIVJETI.

Dogodilo se jednom, dva puta, mnogo puta, nebrojeno puta, da je neki glumac zaboravio svoju ulogu. Možda tu ulogu on nije volio, a možda je opet toliko volio igru, da je u *stvaralačkom zanosu* stvorio za se novu ulogu... I on je govorio nešto sasvim drugo, njegove riječi nisu za nj drugi smislili, njegove osjećaje nisu mu drugi ulili... I tu je bio *kraj glumi*, tu je počeo ŽIVOT. A kako ljudi nisu naučni živjeti, igra je prekinuta. Čudno je, kako se ljudi boje života i kako ga satiru gdje god vide da se pojavi! I bio je otpušten, on sa svojom glavom i sa svojim srcem.

Mi često naiđemo na čovjeka, koji govori, a mislimo, da on ne bi smio govoriti. To nas uvijek zateče nepripravnima. Svejedno, da li mu odobravamo ili se njegovih riječi bojimo.

Evo priče:

Glumio jednom neku nevažnu ulogu neki veliki glumac. (Znam, da nema nevažnih uloga, ali je tako on mislio, ljudi su tako mislili). I šutnja mu je teško padala. Odvažio se i uskipjelim srcem obratio partneru. A on se prepao, šaptač užurbao, redatelj zaprepastio...

Jedan dio publike, koji je bio naviknut tome komadu, počeo je zviždati. Drugi dio publike, koji od života očekuje otkrića, skladno je aplaudirao. A ostali su šutjeli. Oni su bili svjedoci događaja, i sada se stide, što ga nisu predvidjeli. Oni šute...

Svi putovi koji su pošli iz čovječjeg srca vode čovjeku.

Tuneli su zato da skraćuju put.

Potrebno je katkada zatvoriti oči, da bi se iz dubokih bezdana naše biće napojilo životom.

Kad sunce svojom ljubavlju iz zemlje ispije vlagu i ona ispuca rascijepana kao razlomljeni kruh na stolu u staroj seoskoj kući, tada ljudi prave procesije... i nadođu oblaci i kiše.

— A meni se danas čini, kad bih mogao izažeti sve oblake, da ne bi bilo dovoljno vlage da utaži žeđ moga srca.

Svemir mi sa svom svojom raznolikošću nije nimalo zanimljiv, jer se u sadašnjem njegovu stanju nalaze sva buduća stanja. Samo me ljubav sa svojim *čudom neodređenosti* zanosi.

Pogledaj, Gospodine, tužne oči i daruj im ljubav.

Sloboda pokretanja u tri prostorne dimenzije ne zanima me, jer ona, ma koliko bila korištena, ne stvara dorečenost.

Sloboda, koja se otkriva u doživljaju trenutka i u njegovoj nepovnljivosti — to me oduševljava.

Neka blagoslovljen bude svećenik, koji poput sunca grije cvjetove mladenačke ljubavi i ne plače nad cvjetovima što ljudima pružaju sreću.

Mnoge stvari mogu nam biti putokazi, ali samo je ljubav ona pomoću koje se putuje.

IVAN CVITANOVIĆ